

ne-li zmařeny cíle, jež zákon pojmenováním původce a smírným jednáním sleduje. Je-li totiž obžalovací spis podán přímo bez přípravného řízení a má-li obžalovaný za to, že jest tento spis stížen vadou, jejímž uplatňováním (námitkami) by mohl čeliti s úspěchem obžalobě vůbec, je nasnadě, že nebude lze, dokud tyto pochybnosti obžalovaného nejsou odstraněny rozhodnutím vrchního zemského soudu, počítati u obžalovaného s valnou ochotou vyhověti vyzvání, by pojmenoval původce, a stejně bude lze za takových neřešených poměrů předpovídati nezřídka již předem smírnému jednání výsledek záporný, dokud se obžalovanému, počítajícímu s kladným úspěchem námitek proti obžalovacímu spisu, odnímá možnost, onen prostředek uplatňovati. Z toho, co uvedeno, plyne, že zákon předpokládal podání obžaloby a její bezodkladné doručení bez ohledu na možné nebo žádané jmenování původce nebo smírné jednání. Nebylo tedy doručení obžaloby, jak praví rozhodnutí mor.-sl. vrchního zemského soudu ze dne 16. září 1927 — porušením zákona a nebylo doručením tím obviněnému znemožněno ani jmenování původce ani zavedení smírného jednání, ježto použití obou procesních úkonů záviselo jedině na vůli obviněného, a nemůže tudíž doručení obžaloby bez předsevzetí obou těchto úkonů býti pokládáno za zmatečné. Generální prokuraturou vznesená zmateční stížnost na záštitu zákona, pokud čelí proti věcnému obsahu napadeného rozhodnutí, jest odůvodněna, a bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. uznati právem, že rozhodnutím vrchního zemského soudu byl porušen zákon v ustanoveních § 208 odst. druhý, 211 až 213 tr. ř. pokud se týče § 8 tisk. nov. Rozhodnův takto ve věci samé nepokládal Nejvyšší soud za nezbytno, zabývati se formální otázkou rovněž generální prokuraturou nadhozenou, zda postupem vrchního zemského soudu, pokud vyřídil opravný spis obžalovaného, používaje svého dozorčího práva podle § 15 tr. ř., byl porušen zákon v ustanovení § 15 tr. ř.

Čís. 3110.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Aby ten, kdo urážlivou zprávu sepsal, mohl býti pokládán za původce ve smyslu § 1 (3) čís. 1 zákona, jest třeba, by bylo jeho cílem, by zpráva byla uveřejněna tiskem; kde této podmínky není, nelze pisatele (informátora, objednatele) zprávy považovati za původce, nýbrž jedině toho, kdo její uveřejnění nařídil.

(Rozh. ze dne 9. března 1928, Zm I 12/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného proti rozsudku krajského jako kmetského soudu v Chebu ze dne 1. prosince 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 9 — patrně 9 a) — § 281 tr. ř.; nejasnost rozsudku a ne-

správné podřadění zjištěného skutku pod zákon spatřuje v tom, že rozsudek nezjišťuje, že obžalovaný dal podnět k uveřejnění závadného článku v časopisu »Der deutsche F.«, a zejména jakým způsobem tak učinil. Obžalovaný prý prohlásil při hlavním přelíčení, že sice sepsal závadný článek za účelem jeho uveřejnění v periodickém tiskopisu »Der deutsche F.«, že si však nemůže již vzpomenouti, zdali jej odevzdal redaktorovi k uveřejnění, po případě jakým způsobem se článek dostal do redaktorových rukou. Není prý tu tedy doznání obžalovaného v tom směru, že způsobil nebo mohl způsobiti uveřejnění článku, a ani jinakého důkazu prý o tom není. Stížnost zastává právní názor, že sepsání urážlivé zprávy není samo o sobě ještě trestné, a to ani tehdy, když pisatel měl při sepsání úmysl, by zpráva byla uveřejněna tiskem, nýbrž že k úplné skutkové podstatě přečinu urážky na cti tiskem náleží, by ten, kdo článek sepsal, dal také přímo nebo nepřímo podnět k jeho uveřejnění tiskem, neboť prý jest jasno, že delikt jest spáchán nikoli pouhým sepsáním zprávy, nýbrž po výtce rozšiřováním zprávy v tiskopisu. S právním názorem stížnosti nelze souhlasiti, neboť nemá opory v ustanovení § 1 odst. (3) zákona čí. 124/24 sb. z. a n., jež obsahuje vymezení pojmu původce. V tomto případě jde o činnost, již má na zřeteli ustanovení § 1 odst. (3) tiskové novely pod číslem 1., totiž sepsání urážlivé zprávy, by byla uveřejněna tiskem. Dále sahající činnosti pisatelovy zákon nevyžaduje k jeho zodpovědnosti jakožto původce. Podle doslovu zákona i podle zpráv výborů ústavně právních poslanecké sněmovny a senátu (tisk 4569 a 1884) musí býti cílem původcovým, by urážlivá zpráva byla uveřejněna tiskem, a, kde této podmínky není, nelze ovšem pisatele (informátora, objednatele) zprávy považovati za původce, nýbrž jedině toho, kdo její uveřejnění nařídil. Nálezací soud však zjistil v rozsudku bezvadně a stížnost toto zjištění ani nenapadá, že obžalovaný sepsal závadný článek právě k tomu cíli, by byl uveřejněn v časopisu »Der deutsche F.«. O přerušení vztahu mezi sepsáním a uveřejněním zprávy mohlo by se mluvit jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že k jejímu uveřejnění došlo proti vyslovené vůli pisatelově. Než obžalovaný podle spisů nic takového vůbec netvrdil a netvrdí to ani zmateční stížnost; naopak podle protokolu o hlavním přelíčení doznal obžalovaný, že sepsal oba články za účelem jejich uveřejnění v periodickém tiskopisu »Der deutsche F.« a dodal k tomu pouze, že si nemůže dnes již vzpomenouti, zdali je odevzdal redaktoru Šimonu S-ovi sám osobně, či jak se dostaly do jeho rukou. Jestliže tedy nálezací soud uznal, že obžalovaný jest jako původce podle § 1 tiskové novely trestně zodpovědným za případný trestný obsah závadného článku, srovnává se jeho výrok se zjištěným stavem věci a se zákonem, nelze mu vytýkati ani nejasnost ani nesprávné použití zákona, a zmateční stížnost bylo proto jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 3111.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čí. 562 sb. z. a n.).